

Arrest

nr. 113 976 van 19 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 februari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt aangevuld en geactualiseerd op 10 maart 2009, 7 december 2009 en op 24 maart 2010.

Op 28 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 september 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.02.2009 werd ingediend en op 10.03.2009, 07.12.2009 en op 24.03.2010 geactualiseerd werd door:

H., M. Z. (R.R.: ...)

nationaliteit: Afghanistan

geboren te Kabul op 5...°1984

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds juni 2006 in België zou verblijven; hij zich in de Belgische maatschappij geïntegreerd zou hebben; hij vloeiend Nederlands zou spreken door het volgen van taallessen sinds september 2006 aan diverse onderwijsinstellingen en hij in het bezit is van diverse attesten en getuigschriften die aantonen dat hij de Nederlandse taal zou beheersen en hij in december 2008 nog een vervolmingscursus Nederlands aan het Stedelijk Nijverheids- en taalleergangen - CVO te Brugge zou hebben gevolgd en hij ter staving deelcertificaten van de module (Nederlandse les + initiatie in de informatica), bijsturing advies Hvn, certificaten van de opleiding, deelcertificaten van een module in de basiseducatie, verklaringen/attesten voorlegt; hij lid zou zijn van een club; hij een duidelijke band met België zou hebben; betrokkene sinds 12.06.2006 in het Lokaal Onthaalinitiatief voor asielzoekers te Brugge zou verblijven en hij van het OCMW Brugge enkel materiële hulpverlening zou ontvangen en hij ter staving een attest van het ocmw Brugge toevoegt; hij sinds 01.05.2007 lid zou zijn van de Brugse krachtsport en hij een attest van het lidmaatschap voorlegt; betrokkene een vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd, wat zou blijken uit de geloofsbrieven en de directeur van de taalopleiding hem recent nog zou omschrijven als een gemotiveerd persoon, die positief ingesteld zou zijn en volhardend is en hij getuigenverklaringen aan het dossier toevoegt; betrokkene zich in korte tijdspanne zou hebben weten aan te passen aan de Vlaamse leefomgeving en hij een aanwinst zou betekenen voor de Belgische maatschappij; betrokkene graag een opleiding tot metselaar zou willen volgen, wat een beroep zou zijn binnen de knelpuntberoepen en hij op termijn een meerwaarde voor de Belgische maatschappij zou betekenen, wat wordt gestaafd met een uitnodiging van de VDAB dd. 16.10.2009 en betrokkene studentenkaarten aan het dossier toevoegt, hij een attest dd. 10.12.2009 voorlegt waarin wordt gesteld dat hij actief lid zou zijn van de Oostendse allochtone vereniging, de Afgaanse Vereniging Oostende en hij een attest van het OCMW Lo-Reninge toevoegt, zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedure - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Bovendien betekende betrokkene reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan de eigen houding in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde zou zijn en hij tot op heden nog een enkele veroordeling zou hebben opgelopen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 12.06.2006, werd afgesloten op 14.12.2006 met de beslissing 'Oude asielprocedure - niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 15.12.2006. Zijn tweede procedure, ingediend op 19.04.2007, werd afgesloten op 14.05.2007 met de beslissing 'Oude asielprocedure - weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem dezelfde dag betekend. Zijn derde aanvraag, ingediend op 06.01.2011, werd afgesloten op 11.10.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn vierde procedure, ingediend op 25.01.2012, werd afgesloten op 16.07.2012 met de beslissing 'Procedure afgesloten, zonder voorwerp' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan zes maanden voor de eerste aanvraag, iets minder dan één maand voor de tweede procedure, iets meer dan negen maanden voor de derde aanvraag en

minder dan zes maanden voor de vierde procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2 Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9*bis* en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het vertrouwensbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"4.1.

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd heeft dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt (stuk 4). Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt het tegenovergestelde voorgehouden, dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zouden zijn.

*Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9*bis* Vreemdelingenwet minstens afgetoetst wordt aan criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.*

De verwerende partij wijkt af van haar vaste gedragslijn waardoor het vertrouwensbeginsel wordt geschonden.

4.2.

Naast het vertrouwensbeginsel heeft de verwerende partij tevens het gelijkheidsbeginsel geschonden.

De verzoekende partij wordt ongelijk behandeld in vergelijking met personen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden.

Gelet op de bevestiging van de Staatssecretaris en de bestuurlijke overheid aangaande het handelen binnen de discretionaire bevoegdheid, kan er van uitgegaan worden dat personen die zich in een gelijkaardige situatie als de verzoekende partij bevinden wél worden geregulariseerd.

*Er wordt niet gemotiveerd waarom de prangende humanitaire situatie (zie *infra*) waarin de verzoekende partij zich bevindt niet in overweging wordt genomen, terwijl tot op vandaag personen geregulariseerd worden op basis van deze duurzame lokale verankering.*

De aanvraag van personen die zich in een gelijke situatie bevinden, dient op een gelijke manier beoordeeld te worden.

4.3.

*De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 9*bis* Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partij mede te delen dat zijn aanvraag tot verblijf niet gegrond verklaard wordt.*

Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

De verwerende partij argumenteert in de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van integratie door de verzoekende partij onvoldoende zouden zijn teneinde de machtiging tot verblijf toe te kennen.

De verwerende partij negeert echter dat de verzoekende partij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt zoals bepaald in de instructies dd. 19 juli 2009, namelijk punt 2.8.A.

"De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elke verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen."

De verzoekende partij verblijft op heden meer dan zes jaar onafgebroken in België."

3.2 Alle door verzoeker aangehaalde schendingen vinden hun oorsprong in zijn uitgangspunt dat de vernietigde instructie had moeten worden toegepast op zijn aanvraag.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt". De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoeker er zich niet op kan beroepen.

Waar verzoeker er zich over beklaagt dat hij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De stelling van verzoeker dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden en moeten worden toegepast tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekendgemaakt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Er is de Raad namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben. De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen". Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert verder niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat zij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

In de mate waarin verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te

verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoeker beweert, andere vreemdelingen werden en nog worden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dus dat de verwerende partij terecht de criteria van de vernietigde instructie buiten toepassing heeft gelaten bij de beoordeling van verzoekers aanvraag tot regularisatie. In de mate dus dat verzoeker wenst aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de criteria van de vernietigde constructie, kan de Raad alleen maar vaststellen dat dit niet dienstig is.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel niet gegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN